

VIJESTI

Srebrei jubilej. 13. III 1962. navršilo se dvadeset pet godina da je u Sarajevu bio ređen za svećenika banjalučki biskup preuzvišeni gospodin Alfred Pichler, predsjednik ILO-a.

Anglikanci i sjedinjenje. Grupa anglikanskih crkvenih dostojanstvenika koji pripadaju društvu sv. Križa odlučila je poslati u Rim delegaciju s ciljem da se posavjetuju s papom o sjedinjenju. Predstavnici te crkve već su stupili u vezu s kardinalom Godfrey, westminsterskim nadbiskupom. Oni su potvrdili deklaraciju u kojoj se između ostalog kaže da je otpad anglikanske crkve od Rima bio više političkog negoli religioznog značenja. Dalje se kaže, da oni trpe, mole i rade za sjedinjenje.

Atenagorina izjava. Pravoslavni carigradski patrijarha Atenagora I izjavio je da je spreman doći u Rim (na sabor) »kao drugi po rangu, ako može biti uvjeren da će se prema njegovoj ruci pružiti druga ruka«. Zasada nema ništa određenijeg o samoj izjavi. Ipak se doznaje da pravoslavci namjeravaju podnijeti u Rim plan za sjedinjenje pravoslavnog patrijarhata iz Carigrada s katoličkom Crkvom i poslati jednog biskupa za stalnog predstavnika ove crkve kod Vatikana.

Promjene u ovogodišnjem kalendaru. Kako ove godine svetkovina Srca Isusova dolazi istog dana kad i svetkovina sv. Petra i Pavla, to je sveti Zbor Obreda odredio slijedeće: 22. lipnja, petak, Presv. Srce Isusovo, 1. reda; 28. lipnja, četvrtak, Vigilija sv. Petra i Pavla, 2. reda; 29. lipnja, petak, Sv. Petar i Pavao, 1. reda; 30. lipnja, subota, Uspomena sv. Pavla apostola, 3. reda (AAS 1962, 50).

Izmjene u Kodeksu rubrika. Izmjenjen je 358. i 359. broj Kodeksa rubrika. Po ovoj izmjeni dozvoljena je vanjska svečanost za mnogo veći broj svetkovina nego do sada (AAS 1962, 51).

Liturgijski apostolat. Sv. Konzistorijalni Zbor upravio je 8. siječnja o. g. zadarskom nadbiskupu pismo o svećeničkom poslatku. U tom pismu nalazi se i ova značajna preporuka liturgijskog apostolata: »Napose, koliko je to moguće, neka promiču liturgijski apostolat, kako to živo preporuča papa Pijo XII u enciklici Mediator Dei. Tako će se vjernici dovesti k svetom bogoslužju, izvoru kršćanske pobožnosti« (Vjesnik zadarske nadb. VII, 2, 20—21). Slično u pismu od 3. I o. g. isti Sv. Zbor preporuča liturgijski apostolat i pazinskom biskupu (Crkv. obavijesti br. 61, str. 4).

Bodoči koncil bo zelo verjetno razpravljajal tudi o teologiji škofovstva. K temu je na podlagi tradicije, ki bi jo bilo treba oživiti, napisal p. Bourdeau v reviji Parol et Mission, aprila 1961, št. 13 naslednje: »Škof je namestnik Kristusov, ne pa namestnik papežev. Škof je prvi oznanjevalec evangelija, poslan od Očeta, da vse privede k edinosti. Škof je prvi apostol v svoji škofiji, misijonar v odličnem pomenu besede, vendar skupno odgovoren za misijonsko nalogo vse Cerkev. Njegova misijonska odgovornost presega meje njegove škofije.«

Značajno otkriće. Mjeseca lipnja 1961. godine svjetska štampa velikim slovima je zabilježila značajno otkriće u Cezareji. Radi se o kamenu 80 cm visine i 60 cm širine a nosi natpis Poncija Pilata. Otkriće je od velike važnosti. Kamen je pronađen u ruševinama rimskog kazališta. Bio je položen na podnožju kipa posvećena Cezaru. Čini se da je lijevi dio okrnjen. Ime Pilatovo koji je bio prokurator Judeje od 26—36 posl. Kr. bilo je poznato samo iz evanđelja, spisa povjesničara Josipa Flavija i jednog spomena kod Tacita. Natpis nosi također ime cara Tiberija (Bible et Terre Sainte, Octobre-Nov. 1961, 20).

Biblijski kurs. Marijanska svećenička Kongregacija nadbiskupije Freiburga držala je od 11—14. studenoga 1961. znanstveni biblijsko-homiletski kurs. Uvodno predavanje imao je nadbiskup dr. Hermann Schäufele. Istakao je dvije stvari: 1. biblija kao knjiga duhovnog čitanja i 2. kako bibliju možemo učiniti duhovnim štivom? »Od početka do kraja sv. Pismo ima da nam kaže samo jednu riječ: Bog zove čovjeka na učestvovanje u svom vlastitom blaženstvu«. Sveuč. prof. dr. Alfons Deissler držao je predavanje pod naslovom: Biblijska enciklika Pija XII »Divino afflante Spiritu« (1943) i biblijska znanost. Enciklika je izišla 50 g. poslije one ranije enciklike Leona XIII »Providentissimus Deus« a smatra se kao Charta magna modernih biblijskih studija. U 1. dijelu svog predavanja pisac donosi vremensku pozadinu i okvir enciklike a u 2. najvažnije smjernice za katoličku egzegezu sadašnjice. Ovu encikliku stavlja u odnos s onom Humani generis. Zaključuje: »Teza da se katoličke stvari ne čitaju na području egzegeze spada u prošlost. Bitni impuls za tako plodno istraživanje i publikacije ponovo ukazuju na encikliku »Divino afl. Sp.«, a njeno izžarivanje vidi se ne samo u Francuskoj, Njemačkoj i Sjevernoj Americi nego i u Španjolskoj, što je upravo značajno za jednu konservativnu zemlju. Jest, dapače niz talijanskih radova odaje nov Pijev profil. »Spomenuti kurs nosi naslov: **Knjiga kršćanstva** (Oberrheinisches Pastoralblatt 1961, 11, 321—332).

Prvi međnarodni teden Korala je bil od 29. junija do 9. julija 1961. v Amiensu na Francoskem. Udeležilo se ga je 150 većinoma mladih ljudi. Predavatelji so bili iz Francije, Nemčije, Danske in Švice. Priredili so koncerte, vaje, slovesne maše, recitacije, pa tudi polifonske zборе. Minil je v vzdušju navdušenij in prisrčne edinosti. (Eglise qui chante, št. 33, sept.-okt. 1961, str. 2).

Kardinal Gerlier, lyonski nadškof, je v postnem pismu za leto 1961 duhovnike, redovnike in vernike pozval k veliki apostolski nalogi. Zapisal je: »S srcem študirajte in si dolgo dolgo prizadevajte, da naslednje izvedemo. Gre za to: nemirnemu svetu, v katerem živimo, moramo kazati obraz vedno mlade Cerkve, ki mora biti na poti, po kateri hodijo ljudje dvajsetega stoletja, vidno in kar najbolj privlačno znamenje božje ljubezni.«

Stradanje crkvenih objekata od potresa u Dalmaciji. U potresima, koji su u siječnju i veljači t. g, a osobito 7. i 11. siječnja ugrozili makarski i dubrovački kotar, kao i dio Hercegovine, među ostalim jako su stradale i crkve, župske kuće

i samostani. Najviše štete su pretrpjeli objekti u Makarskom Primorju, gdje su bili epicentri potresa, tako da je na tome području dojedan crkveni objekt više ili manje oštećen, a neki su sasvim srušeni. Porušene su: gotičko-barokna crkva sv. Petra u Makarskoj, nekoć katedrala makarskoga biskupa; grobne crkvice sv. Martina u Kotišini, sv. Tekle u Podgori i sv. Jurja, stara, u Drašnicama, koja je 1794. stradala također od potresa, pa 1801. obnovljena. Jako su oštećene župske crkve u Podgori, Drašnicama i Igranima tako da nisu više za uporabu. Sva tri primorska franjevačka samostana u Makarskoj, Živogošću i Zaostrogu pretrpjeli su ogromne štete, a najviše zaostroški samostan koji datira iz XV st., pa je zbog svoga kulturnoga i historijskoga značenja pod zaštitom države, — postao je neuseljiv. Od drugih spomenika kulture najviše je oštećena ranoromanička crkvice sv. Mihovila u Igranima (XI—XII st.), za koju se je zauzeo Konzervatorski zavod iz Splita da je čim prije popravi.

Od vremena poznatoga dubrovačkoga potresa (1667) crkveni objekti u ovim krajevima nisu pretrpjeli nikada veće štete negoli sada. Štete se penju na stotine i stotine milijuna dinara.

(o. K. J.)

Izmjena u »Vodiču«. Na nedavnom liturgijsko-pastoralnom tečaju u Zagrebu ustanovljeno je da se u pogledu klečanja zajednice vjernika kod sv. Mise »Vodič« ne slaže s novim kodeksom rubrika. Uredništvo »Službe Božje« je u vezi s tim zamolilo preuzv. Predsjednika Bisk. Konferencija da riješi to pitanje. Preuzvišeni je u pismu od 23. IV o. g. odredio da br. 37. »Vodiča« ima ovako glasiti:

a) Stoji se za vrijeme Mise kod koje vjernici zajednički sudjeluju: kad misnik pristupa k oltaru; od svršetka pristupnih molitava do Poslanice; za vrijeme Evandjelja i Vjerovanja; od početka Predslovlja do pričesti vjernika osim na Posvećenje; kod popričesne molitve i dok misnik odlazi.

b) Kleči se kod pristupnih molitava, kad se ne pjeva; na Posvećenje; za vrijeme pričesti vjernika i kod blagoslova na koncu Mise.

c) Sjedi se kod Poslanice i za vrijeme prikazanja.

PREVODI MOLITAVA OBDARENIH OPROŠTENJIMA i : Divnoj, dakle ...

934. Kanon Crkvenog zakonika u 2. paragrafu određuje, da se molitve obdarene oprostjenjima mogu moliti u bilo kojem jeziku, samo ako za vjernost prevoda jamči Sv. Penitencijarija ili koji od Biskupa na čijem se području govori onaj jezik; ali oprost se gube (cessant) »ako se bilo što doda, ispusti ili umetne« (prevod Dr. Crnice, Priručnik 180): ob quamlibet additionem, detractionem vel interpolationem.

Oslanjajući se na te riječi, neki su tumačitelji stavili princip: molitve obdarene oprostima se moraju prevoditi ut sonant. Taj princip ne može biti dobar, jer bi prema njemu prevodi morali biti ropski, a to onda i nisu prevodi. Danas je jasno